

Számos esetben tapasztalhattuk, szóvá is tettük, hogy a jogállam kijátszásának egyik eszköze az, amihez a jogállamiság lassan (véletlenül? véletlenül! lassan) őrlő malmai lassúságukkal maximális segítséget nyújtanak, a társadalom mégoly jogtalan, ám gyors lépésekkel, intézkedésekkel való kész tények elé állítása. Mindaz, amit aztán már bajos (lesz) visszacsinálni. Ha például valahova teljesen törvénytelenül, jogtalanul, hivatalos engedély nélkül építenek valamit - legyen az lakópark vagy bevásárlóközpont, lásd legutóbb a kőbánya-kispesti metróállomás felüljáróján bejáratott üzletek tulajdonosait ért jogsértő bánásmódot -, akkor, ha ez elég ripsz-ropsz történik, melyik bíróság fog úgy ítélni, hogy tessék lerombolni, mert törvénytelen módon létesült? ("Ne okozzunk az eddiginél is nagyobb káoszt!") Nem szólva arról, hogy egy pénzhatalomban a törvénytelenkedők érdekérvényesítő képességének nem feltétlenül szokott megálljt parancsolni a törvény(?) szolgáinak működése.

A Turul-szobor lebontásának háttérében álló jogi problémát vizsgálva is hamarosan eljutunk odáig, hogy maga a jelenlegi "többségi" parlamenti törvényhozás is hasonló, cinikusan számító "elvek" alapján működik. Ahogyan a Magyar Nemzet jogi szakértőjének írásából is kiderül, az elbontást elrendelő Forgács Imre nevű úriember jelenleg egy olyan "intézmény" élén áll ("Központi Területi Közigazgatási Hivatal"), amely az Alkotmánybíróság tavaly novemberi határozata alapján nem is létezhetne. Ugyanis az ehhez szükséges átszervezést (húsz megyei közigazgatási hivatal helyett hét regionális) feles törvény eredményeként meghozott kormányrendelet alapján hajtották végre, noha csak kétharmados többség alapján lett volna hozzá joguk.

A cikkből persze azt is megtudjuk, hogy az AB hozzáfűzte: "azért nem azonnali hatállyal semmisíti meg az alkotmányt súlyosan sértő feles törvényt és a hozzá kapcsolódó kormányrendeletet, mert akkor megkérdőjelezhető volna a közigazgatási hiva-talok összes határozata." Nem kétséges, hogy ez a balliberális kormánykörök és értelmiség számára miért és mennyire örömdet. (Az általuk támogatott kormányzasképtelen kormány egyébként rekordgyorsasággal tud lépni, cselekedni, ha a maga és holdudvara, klientúrája érdekeit kell a társadalom rovására érvényesíteni.) De az úgy-nevezett ellenzékiek között is van elég mameluk, aki ettől hasraesik és az országban régóta nem létező törvényességet és jogállamiságot kezdi emlegetni. (Az említett írás szerzője szerencsére nem tartozik ezek közé.) Már csak azt várom, hogy mikor fognak a nagy német költőfejedelmre hivatkozni, aki állítólag azt mondta volna egyszer: "Lieber Unrecht, als Unordnung" (=inkább igazságtalanság, mint rendetlenség).

Hogy aztán mikor jutnak el annak a felismeréséig, hogy ezzel a "megközelítéssel" gyakorlatilag értelmüket veszítik az ún. kétharmados törvények, és a pártállami politikai elit posztkommunista utódai ugyan-úgy rendeletekkel kormányozhatnak, mint annak idején, az fogas kérdésnek tűnik. Pedig odáig is el kellene jutniuk, ha nem akarják, hogy a jog ismét kizárólag az erősebb joga legyen, ahogy ez a totális bolsi diktatúra működtetéséről elhíresült politikai szereplők esetében "dukál", akkor csatlakozniuk kell azokhoz, akik meghirdetik a polgári engedetlenséget, ellenállást. Éppen az általuk (is) oly nagyra becsült jogállam érdekében.

Kiss István